

מסורת הש"ס

(א) ותלין יג. (ב) (נתוספת) (אחא)
 פ"ב. (ג) (נתוספת) (אחא)
 כדו וכדו על גב נחו וכן אחא
 כבדך ערך גב ע"ש.
 (ד) תגיגה דף ו: ודף י.
 מגילה דף ה. (ה) (לקמן כ:).
 (ו) סעודה פ"ט. (ז) (לקמן כ:).
 שבת קיד. פסחים נ"ח. מנחות
 ק: (י) (פסחים מה: ופ"ג).
 (יא) (פ"ג). (יב) (פ"ג).
 (יג) (ויקרא כג: כז: דף כ:).

תורה אור השלם

ו. וחתם אתו חג לוי
שבעת ימים בשנה חקת
עולם לדורותיכם בחדש
השביעי תחגו אתה
ויקרא כג מא

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

תָּדַר כְּלִי שֶׁנֶּשְׁמַח מִפֶּנֶס
אֵין מִסְבִּילֵין אִתּוֹ
כִּיּוֹם שׁוּב בִּין הַשְּׁמִשׁוֹת,
וְהַשְּׁמִשׁוֹת זֹמֶר אֹמֵר אֵין
תְּחִלָּה אֶפְרַיִם מִשְׁעָרָן
הַעֲרֹב שֶׁשֶׁם, וְאִמְרוּ רַבֵּן
דְּבִי בְרַחֲמֵינָהּ יִבְרַח
מִדְּבַר מַעֲשֵׂי מַלְאֲכֵי,
וְרַבֵּן זְקֹנִס מֵאֵם מֵאֵם
בִּידֵיהֶן בִּין הַשְּׁמִשׁוֹת
וְהָיִיתָ לְאֶבְרָהָם, וְרַבֵּן
שִׁמְשׁ מְדַרְשֵׁיהֶן זֵי דְבָעִי
הַעֲרֹב שֶׁשֶׁם, כְּלָמָה לֹא
יִטְרוּ לְהֵלֵךְ תְּחִלָּה
שֶׁיִּצְרִיעַ עָלֵיהֶן הַשֶּׁסֶס
וְלִשְׁמִירָתָהּ, וְלִשְׁמִירָתָהּ
לְאֶבְרָהָם קֹדֶם בִּרְאָה
הַשֶּׁסֶס, וְכֵלָם שִׁפְרֵי דֵם,
וְכִיּוֹם שֶׁשֶׁם מֵאֵם אֵין
נִשְׁמָעַת טָהוֹר מִלֵּךְ דְּרַבֵּן
שׁוֹב חֲלוּל, כִּי בַעַז
הַשְּׁמִשׁוֹת, וְאִם שֶׁשֶׁם

יום טוב פרק שני ביצה

יפ.

עין משפט
נר מצוה

מג א מיי פ"א מהל'
חניגה הל' ח:
מד ב מיי שם הל' ט:
מה ג מיי שם הלכה ח
והלכה י:

רבינו חננאל (רבישק)

ולפיכך ממחר, ואמר להו
ברא במחשבתו יצירת
מבוא מעשיו דברי הכל,
ולאו כלום הוא, והבא
ככלי שנע בו כעדשה
מן השרץ, ואינו יודע
אם כעדשה מסמא או
אינו מסמא, ובא לשאל
הדקמים ואמר לו
טא, וקחתי שכן החומר לו
תחלת ברייתו כעדשה,
ואחזיקי ליה להא גברא
דאיל אסטבילי לההוא
גמא דאעטרי כעדשה
מן השרץ שאינו מפורש

[illegible]

קורקוב על עקר הדין
ובית הלל אומרים במשכן
שלום וטובין, ומקורבין
על דברי ר' יהושע ורבותי
ואנו מן ר' יוסף, אבל נדרים
ונדרות דברי הלל אין
מקורבין ב"ט, ור' יהושע
ב"ט בשמי' אומרים הותרה
סימטה של בית כדרה, אבל
הלל אומרים אל הותרה,
אזי אלו של בית כדרה
מאחזלין, א"ר ר' יהושע הלל
מודין בשמי' מצונו
שקורבן עליו תאמחול שמי'
עצמך, ור' יהושע ור' יוסף
מחזקי' מאחזלין א"ר, ספק
פליגי בשמילי תגינה, ב"ט
עבדי לה שלמי נדרים,
הלל מצוי לה שלמי נדרים,
מצונו אומרים דר' יוסף
פליגי, ואז' תאמחול (ונדרות)
אין קורבין ב"ט, תנאי
ר' יוש' בן אלעזר ע"י ר' יוסי
שלמי' שאין של' יוסי,
ב"ט שלמי אומרים אל
יהי ובי' תאמחול אומרים

אמר עולא מחזקת בו. ואת
 לבי' למת להו למימר טעמא
 ממוסד וחותם להא קאמינן לקמן
 ממוסד לכס ולא לבגודי וי"ל ממוסד
 דלא חטעה לומר לה' כל דלה'
 ומו"מ קשיא לבי' למת להו למימר
 כל דלה' מיפוק ליה ממוסד דלית לה'
 לבי' מחזק וכו'. והוי שפיר דרך קאמ'
 ממוסד ולא יאמרו שמתן קאמ' מלא
 ושל דרך ריקן כדפרישית לעיל פ"ק
 (ד' י"ב ט"ז ה"ג) וי"ל ממוסד שלא חטעה
 לומר וחותם חג חגיגה אין עולה לא:
 רבי

חשבתו נכרת מתוך מעשיו
מי בפחות מבעדשה ואתא
לא מר סבר מדהא לא גמיר
וגמיר הא הקרב שמש גמיר:
וצה לעשות גתו על גב יכדו
היה אוכל בחבורה זו ורוצה
ב"ש אומרים מביאין שלמים
ל"ל אומרים "מביאין שלמים
בשלמי חגיגה לסמך ועולת
ג' לה' חגיגה אין עולת ראייה
ה דברי הכל אין קריבין ביו"ט
אין קריבין ביו"ט מתיבי אמר
של הלל על עולה שאינה של
של יום טוב שקריבין ביו"ט
שלמים שאינן של יו"ט שבת
א תריין ואימא הכי אמר ר'
הלל על עולה ושלמים שאינן
ן של יום טוב שקריבין ביו"ט
שמאי אומרים לא יביא ובית
עלמא תנאי היא דתני' שלמים
יים סומך עליהן מערב יו"ט
ביום טוב ושוחטין ביום טוב
אבל

יוא כחבז מגמר גמיר וכתבן עסקין
 נח וחייו ומלך לעשות נח: **עושה**
 חמיר על עצמו ולהטביל קטני ממחיר
 יא טמא לא כליו וממין קטני לדעת
 חמירה האחרת מטביל ביום טוב:
 משום שבות שכלל כמו היה סומך
עולות. אין מביאין עולות חזק
 יחב (שמות יב) עשה לכם ולא לגבוה:
 יא ולא אפלוהו כהו אלף שבתות
 יז אותו נח: עושה שבתות אלו
 מולא ירלו פני ריקס (שמות ג):
 יח דיכול להביאן לאחר זמן ואף על
 יס ותמן עבר הרגל ולא חג ארבע
 יט ביום נדר ונדבה: **שאינה קריב**
 יגון נדר ושלימי שמחה: **שקריבין**
 יכ'. אלמא שלמים נדברים ונדבות
 יחמא עולא כי יהוה קריבא ליה
 מחמא יום טוב. חגיגה ששמה:
 חזק

ואיבער איזא רבנן וכולה מתניתין בשבת: תנו רבנן כלי שנמא מערב יום טוב אין מטבילין אותו בין השמשות רבי שמעון שזורי אומר אף בחול אין מטבילין אותו מפני שצריך הערב שמש ותנא קמא לא בעי הערב שמש אמר רבא אישכחניהו לרבנן דבי רב דיתבי וקא אמרי⁶ במחשבתו נכרת מתוך מעשיו קמפלגי והיכי דמי כגון דנקיט מנא בידיה ורהיט ואויל בין השמשות לאטבוליה מר סבר האי דקא רהיט ואויל מידע ידע דבני הערב שמש ומר סבר מחמת

מלאכתו הוא דקדוקו ואמינא להו אנא דכולי עלמא לא פליגי כי פליגי כגון דא לקמיה דרבנן לשויילי בפחות מכעדרשה איממי הערב שמש נמי לא גמיר ומר סבר הא הוא ד וממילין מנב לגב: ^אתנו רבנן כיצד מנב לגב וכדו על גב גתו עושה היצד מחבורה לחבורה לאכול בחבורה אחרת הירשות בידו: **מתני'** ואין סומכין עליהן אבל לא ועולות ובית ועולות ^בוסומכין עליהן: **גמ'** אמר עולא מחלה ראייה ליקרב דבית שמאי סברי יוחנתום אותה לא וב"ה סברי לה: ^אכל דלה: ^באבל נדרים ונדב וכן אמר רב ארא בר אהבה "נדרים ונדבות" רבי שמעון בן אלעזר לא נחלקו בית שמאי וי"ט שאינה קרבה ביום טוב ועל שלמים של מה נחלקו על עולה שהיא של יום טוב ועל שמאי אומרים לא יביא ובית הלל אומרים שמעון בן אלעזר לא נחלקו בית שמאי ובית של י"ט שאין קריבין ביום טוב ועל שלמים של מה נחלקו על עולה שהיא של י"ט שביה הלל אומרים יביא ^ארב יוסף אמר תנאי שקלת הבאים מחמת יו"ט ביום טוב בית שמאי א ושוחרטן ביו"ט ובית הלל אומרים סומך עליה

לא גמיר. דלא כחייב כדריש בעדשה אבל הערב שמר
הוא על גב כדו. מי שחייב ליה עומאין והטבילין לעת
וא"כ תלמוד ולהטביל לשם גת וההיא טבילה שיהי הבא
והינה טבילה שהרי אינה לריכה: **כחבורה**. זו על פסוק
ואקמה מתני' דלס' לא להחמיר ולהטביל ליה. **אבל**
זו בזה אכילה אדם: **ואין סומכין עינין**. שהסמיך אסור
אין רובבין על גבי בהמה (ולקמן דף ע"א): **אבל**
קבוע אבל עולה איך לא יצא לפי שאין זה אכילה הדיוט
ועולם **לריש יתירב**. מתני' דמרוז תרווייהו כגלמים
שמן שכן חובת היסוד בדאמרין כחבורה (דף ע"א) מוח
הוא דקא שרי ב"ה מפני שהיא של יום טוב דנפקא
היסוד בלל דברי א"ר קרנין ואמרי שלמים וכו"ש
כל שבעה שרי זה שחא יאנס ולא יקריבנה בשאר
(לקמן) דמשום האי טעמא שרי לה: **שלמים שני של י"ט**
אלא אדם ואפשר לאחר זמן: **ועל שלמים שני של י"ט**
ומזן ברגל ואם יעבור הרגל בטל קרבנו: **ועל שלמים שני**
שלמים שני. וכו' לא משכנת תנא דלמא בעולא
ולתורה: **תנאי** היא. אשכחן תנא אחרינא דקאי בעולא

וואו נצית אינא רבי קמני לה וכולם
בכלי אבן שפיר דמי. ובספרים שלנו
לחלמדיס שגו בפירושה סקויה וז'
דקמני משקיס שפין קאלמר ותנא הפק'
וואין ראי' לפרש כן לדרדקי דבי רבי
דח"כ ליתמי קילתא ושמעין חמירא
לשמעין הטבלה דמותה ב"ט ואלא
ליתנא דכל שפין השקא אבל השקא
לשמעין אינא קילתא ליתמר דוקא
קמני אבל הטבלה לא וכן לענין שבת
לשמעין אבל לא מטבילין אי הוה
הדין להשקא סבירא ליה הוה ליה
לשמעין אין משקין ושמעין וז'
שפין דאין מטבילין אבל השקא
לשמעין אין מטבילין אינא ליתמר
הא השקא שרי וסיגי לדברי ספר
ההפוסקא דכך מלטי בן נחמקס (שבת)
ובנחמקס ביה"ש: אין מטבילין אומו
בין השמשות. מפני שהוא ספק לילה
ותמא מטביל ב"ט: אף בחול. אם
לאט וראין אלס המטביל כן. לוי
המשות אוט זריסין לחצורו ולתמות
ידו מפני שזריך הערב שמש זה
המטביל כלי בלילה ודאי דעמו
לשמשות כן מיד ואלא להמתין הערב
שמש ללמחר: וכן קמא לא בעי
כו. בתמיה: אשכחתינו לרבנן
דבי רב. לחלמדיס שצבית המדרש:
מעיו. דקא רהיט במרוצה: מידע
ידע דבי שפיר שש. והיזי דהיזי
סבירא להספיק קודם יציאת רהיט
ובשיטרא שאל יספיק הואיל ובה
לתקא גומר טעילת וממחין
להשמשות כן עד שיעריב שש
לתאר הלכך בין השמשות דייט אסור
משום דמטביל ב"ט שלא לזורא אבל
בחול לא מחינן ביה דמאשכחנו יברכת
לשעבר שמשו הוא מחינן מחור
משויש לו מרוחו: דכולי עמא לא
פלגי. דודאי יברכת באיניס דעלמא
והאי גברא דאפלגי ביה רבי שמעון
שורי ואמר דלא מחינן ביה מאשכחנו
מחור מחור מעיו: כגון דאיעמי
לוי. מנא לחצורא נפחות מעבדא

מן השקד ואחא לשוי' וכו': הא הוא
דמשמחם בו תרומה: כרולה לעסוק
בגו על גב עטילה זו השטיל לשם כר
הוא מטביל ב"ט שזין כחוקן לן
כן: כרסום בידו. ואי' לחזור לטוב
מתני' מביאין שלמים. ב"ט לפי ש
הוא ליה משמחם בצעלי חיים ותו
ממחידין ומוספין שהן קרבן צדור חוגג
בג' מתוקס עמלו חגיגה לאסמך
שלמי חגיגה תרומה ב"ט בבבא
בבבאן בעולת ראייה נחלקו וההיא
אכל נדרים ונדבות. הואיל ואין זמנא
דחגיגה וראייה ים להן משלומין
חייב באחריותו והכי מפרש בבבא
לדית בה תרמי לאסורא א"ב זה
לדאכא תרמי להמירא ארילת אדם והן
לית הלל קרין וקשא לעולא: סה
דלעטירא לך לשבושה לך ממני

שזורי סבך האי דרהיט בין ימיא, ודאי תנא תני שלמים המא משום דטרוד במלאכתו הוא וביה הלל אומרים סומך עליהן

שעיריב השמש ונטהר תול' ה'א. ור' שמע' יידע דלא מיטחר אלא בהעריב השמש, אל

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones